

Henri käveli toimiston läpi kohti Tonin työhuonetta. Hän tervehti työntekijöitä iloisesti kävellessään näiden ohi. Sitä hän ei ollut tehnyt viime iltana sillä pihalla oli ollut pimeää ja suurin osa toimiston työntekijöistä oli jo lähtenyt kotiin ennen kuin hän oli lähtenyt huoneestaan Tonin luokse. Kävellessään tuttujen ovien ohi viime iltana hän oli ajatellut pelkästään sitä kuinka outo Mikaelin pyyntö oli ollut. Hän ei tiennyt miksi ihmeessä Mikael oli kysynyt häneltä olemattomasta tehtävästä mutta aikoi selvittää sen heti kun Mikael palaisi Helsinkiin. Silloin hän oli pitänyt Mikaelin pyyntöä koko illan oudoimpana tapahtumana mutta oli muuttanut mieltään saavuttuaan Tonin huoneeseen. Henri oli löytänyt Tonin istumasta tuolissaan yksi pöydällä olevan askin viimeisistä savukkeista suussaan ja kädessään lasi joka oli viinipullon jäljellä olevan sisällön määrästä päätellen täytetty useampaan kertaan. "Henri. Hyvä että tulit, minulla on muutenkin asiaa sinulle." Henri ei ollut ennen nähnyt Tonin juovan päämajassa ja vain harvoin hän poltti tupakkaa. Toni oli laskenut lasinsa pöydällä olevan lehden päälle ja kysynyt sitten. "Mitä asiaa sinulla oli?" Vilkaistuaan pulloa toisen kerran Henri oli hämmästynyt siitä kuinka selkeästi Toni kykeni puhumaan. "Mikael raportoi. He ovat saaneet sen murhaajan kiinni ja tuovat hänet nyt takaisin Helsinkiin." Henri oli kertonut Tonille. "Se on hienoa, todella hienoa." Toni oli vastannut etäisesti näyttämättä mitään merkkiä ilosta tai tyytyväisyydestä. "Ja, jos nyt ehditte. Voitteko katsoa löytyykö tehtävä luettelosta operaatio Petosta." Silloin Toni oli nostanut katseensa häneen ja kysynyt. "Miksi sinä haluat tietää onko sellainen tehtävä olemassa?" "Mikael kysyi siitä. Katsoin luettelosta mutta en tiedä onko se voitu salata muilta kuin johtajalta." Henri oli selittänyt nopeasti. "Jaahas." Toni oli sanonut ja avannut tietokoneensa. Henri oli seisonut hetken hiljaa samalla kun Toni näpytteli nopeasti kunnes lopulta tämä kohautti olkapäitään ja sammutti sitten koneensa uudestaan. "Ei sellaista tehtävää löydy minunkaan listastani. Sinun on parempi selvittää miksi ihmeessä Mikael kyselee tehtävästä jota ei ole olemassa." Henri nyökkäsi. "Sen teen. Onko... oletko ihan kunnossa?" Hän oli vilkaissut kahta jo tumpattua tupakkaa jotka lepäsivät pöydän reunassa. Toni oli huokaissut ja laskenut tupakkansa pöydälle ennen kuin vastasi. "On jotain tärkeää, todella tärkeää mitä minun täytyy tehdä. Siinä kestää useampi päivä ja varajohtajana sinä johdat ITT:tä paluuseeni asti." Toni ei ollut kertonut enempää tietoa siitä miksi lähtisi tai minne eikä Henri ollut alkanut utelemaan arvaten Tonin tilasta ettei se ollut mitään mukavaa. Hän oli kävellyt ulos huoneesta jättäen Tonin täyttämään lasiaan. Sinä aamuna hän oli erityisen hyvällä päällä. Mikael ja Juhani olivat onnistuneet tehtävässään ja hän oli väliaikaisesti ITT:n johtaja. Henri oli iloinen väliaikaisesta ylennyksestään vaikka tiesikin ettei joutuisi paljoa tekemään. Toni oli yhtä ahkera kuin hän ja hoiti aina kaikki paperityöt nopeasti. Henri tiesi myös ettei lähiaikoina ollut mitään kokouksia tai muuta tärkeää. Hän siis jatkaisi enimmäkseen samalla tavalla paitsi hänellä olisi enemmän tehtäviä joita seurata ja johtaa. Niissä ajatuksissa hän avasi Tonin työhuoneen oven. Henri huomasi että Toni oli siivonnut huoneensa illan jäljiltä. Tupakka aski ja lasi olivat poissa samoin kuin viini. Henri nielaisi, hänen kurkkuaan kuivasi. Hän käveli Tonin pöydän taakse ja istui tuoliin. Tonin eilen lukema Hesari oli yhä pöydällä ja hän otti sen käteensä. Lehti oli julkaistu eilen ja sen etusivulla oli isolla otsikko: Ruumis löydetty Kotkan satamasta. Uhrin kurkku on leikattu. Tekijää ei tiedetä. Hän laski lehden pois kädestään. He saattaisivat joutua selvittämään tuotakin juttua jos poliisit eivät löytäisi mitään. Tonin ovi aukesi ja Sandra käveli sisälle huoneeseen. "Eeva toi miehensä puhelimen ja teknisellä osastolla ovat onnistuneet selvittämään minne kaikkialle hän on kulkenut sen kanssa kuluneen viikon aikana." "Hienoa." Henri sanoi ja nousi ylös. Hän käveli Sandran ohi ovesta ulos ja kohti teknistä osastoa. Henri astui sisälle huoneeseen, joka oli täynnä pöytiä ja näiden päällä lepääviä tietokoneita. Lyhyt, tummaihoisen ja kalju mies käveli hänen luokseen. Henri muisti miehen nimeksi Hassan.

“Huomenta.” Henri tervehti Hassania nopeasti. “Huomenta. Minulla oli muutakin asiaa kuin se että onnistuimme jäljittämään minne tuon puhelimen kanssa on kuljettu.” Hassan sanoi osoittaen yhdellä pöydistä lojuvaa puhelinta. “No mitä muuta olette saaneet selville?” Henri kysyi mieheltä. “Olemme tutkineet Gustavin verinäytettä ja huomasimme että hänen vereensä on sekoittunut jotain ainetta jota emme ole kyenneet tunnistamaan. Uskomme tuon aineen aiheuttaneen hänen silmiensä punaisuuden.” Henri nyökkäsi. Hän oli kuulustellut Gustavia jo pari kertaa mutta joka kerta tämä pelkästään tuijotti häntä punaisilla silmillään ja toisti samaa asiaa. “Päästäkää minut vapaaksi.” Henri havahtui mietteistään ja vastasi Hassanille. “Hyvää työtä. No eikös katsota missä Niklas on liikkunut.” “Kerro päivä ja aika niin me selvitämme missä kaikkialla hänen puhelimensa on ollut.” Hassan selitti ja käveli tietokoneensa luokse. Hän näpytteli hetken kunnes huoneen isolle näytölle heijastui Suomen kartta. Henri mietti hetken ja sanoi sitten. “Katso päivää jona he hyökkäsivät Amandan ja Gustavin kimppuun. Öm, 8.12.2019.” Hassan naputteli taas hetken ja kartta vaihtui Helsingin kartaksi. Henri katsoi sinistä viivaa, joka kulki katujen läpi ja jonka reunassa oli kellonaikoja. “Etsi paikat joissa hän on ollut yli kymmenen minuuttia kello seitsemästä eteenpäin.” Kartalle ilmestyi muutama sininen ympyrä ja Henri käveli lähemmäs näyttöä. Niklas oli pysynyt seitsemästä vielä puoli kahdeksaan nykytaiteen museo Kiasmassa. Henri muisti että erottuaan armeijasta Niklas oli toiminut yhtenä museon vartijoista. Lähdettyään museosta hän oli poikennut koti matkaltaan kävellen mäkkäriin jääden sinne reiluksi kymmeneksi minuutiksi ennen kuin oli kävellyt kotiin. “Onko hän käynyt mäkkäriissä muina päivinä töidensä loputtua?” Henri kysyi Hassanilta joka vastasi. “Ei. Hän ei käynyt siellä muina päivinä.” “Lähdetään siis käymään siellä. Ehkä valvontakameroiden tallenteet paljastavat jotain uutta. Sandra, ota pari miestä mukaan ja tavataan autoilla.” Henri sanoi kääntyen kohti ovea. “Ehkä hänelle tuli vain nälkä ja päätti käydä syömässä.” Sandra huomautti avatessaan oven. “Niin, mutta jossain hänen täytyi aseensa saada.” Sandra nyökkäsi ja käveli ulos huoneesta. Kaksi mustaa autoa parkkeerasi lumisen kadun reunaan ja Sandran mukaan ottamat miehet nousivat ulos toisesta kävellen nopeasti sisälle Mäkkäriin, samalla kun Henri ja Sandra nousivat toisesta autosta. Henri hieroi hanskojen peittämiä käsiään yhteen kävellessään sisälle rakennukseen. Edeltä menneet agentit olivat jo kertoneet vuoropäällikölle keitä he olivat, ja seisoivat tiskin vieressä odottaen häntä. “Haluamme katsoa valvontakameroiden tallenteita. Tämä on hyvin tärkeää.” Henri selitti. Vuoropäällikkö nyökkäsi kummastuneen näköisenä. Henri seurasi häntä pieneen huoneeseen jossa oli pöytä ja tietokone. Vuoropäällikkö kirjautui tietokoneelle ja jätti Henrin tutkimaan valvontakameroiden nauhoituksia. Henri kelasi nauhoitteita taaksepäin kunnes löysi oikean päivän ja ajan. Rakennus oli rakennettu niin että tiskin läheltä pääsi kokonaan toiseen huoneeseen jossa oli muutamia pöytiä, jotka oli erotettu seinillä. Yhdessä näistä pöydistä istui neljä miestä ja toisessa huoneessa ei istunut ketään. Henri katsoi neljää miestä tarkasti. Hän oli kuluttanut useita tunteja hyökkääjien kansioden lukemiseen ja tunnisti kolme pöydässä istuvista miehistä. “Siinä he ovat.” Henri totesi. Hän pani merkille kuinka kaksi miehistä tärisivät voimakkaasti kun yksi hyökkääjistä ja mies jota hän ei tunnistanut istuivat paikoillaan ilmeettöminä. Hetken päästä kaksi miestä lisää astui sisälle rakennukseen ja kävelivät heidän pöytänsä. Henri tunnisti tulokkaat Niklakseksi ja Oliveriksi jotka olivat molemmat olleet mukana hyökkäyksessä Amandan ja Gustavin kimppuun. Henri katsoi kun hänelle tuntematon mies joka näytti olevan johtaja, sanoi jotain joka sai muut pöydässä olevat miehet tärisemään, lukuun ottamatta yhtä joka hymyili julmasti katsoessaan neljää toveriaan. Sitten joukon johtaja nosti reppunsa syliinsä ja veti sen sisältä neljä pakettia, jotka oli kääritty juhhlavaan paperiin ja nosti ne pöydälle. Jokainen miehistä lukuun ottamatta hymyilijää ottivat oman pakettinsa ja työnsivät ne

taskuihinsa. "Lyön pääni vetoa että noissa paketeissa olivat ne pistoolit joita he käyttivät." Henri totesi. "Näyttää siltä että neljää miehistä kiristettiin lukuun ottamatta häntä." Henri sanoi osoittaen hymyilijää. "Ja ottakaa kuva tuosta joka toimitti paketit." Hän jatkoi ja nousi seisomaan. "Kun palaamme tukikohtaan haluan että selvitätte kuka hän on ja mistä hän olisi voinut saada nuo aseet." Henri käveli ulos huoneesta kiittäen vuoropäällikköä ennen kuin suuntasi takaisin autoille. Puoli tuntia myöhemmin Henri istui taas tuolillaan tutkien hyökkääjien papereita samalla kun katsoi valvontakameroiden tallenteita hyökkäyksestä uudestaan ja uudestaan. Hän mietti olisiko nahkatakkimies ja hyökkääjät aseistanut mies voinut olla sama henkilö. Mutta jos niin olisi niin miksi ihmeessä hän ampuisi omalla puolellaan olevia. Hän oli selvittänyt, kuka hyökkääjistä oli kukin vaikka nämä olivatkin peittäneet kasvonsa huiveilla. Hymyilijä jonka nimeksi Henri oli selvittänyt Touvo Ensio, oli kuollut Amandan luoteihin ja Niklas oli joutunut nahkatakkimiehen ampumaksi. Touvolla oli ollut samanlaiset taustat kuin muillakin. Rauhanomainen, rikosrekisteritön eikä ollut uusnatsi vaikka olikin ollut näiden kulkueessa mukana. Mutta näytti siltä ettei hän ollut ollut samassa tilanteessa kuin muut siinä pöydässä istuneet. Hän oli näyttänyt nauttivan tilanteesta. Henri oli niissä mietteissä kun Sandra avasi oven ja ilmoitti. "Reima Ahjokivi on saapunut kuulusteltavaksi." "Kuka?" "Sen Uusnatsi kulkueen johtaja. Halusit kuulustella häntä." "Aniin, tuo hänet tänne." Henri vastasi. Hän oli niin keskittynyt valvontakameroiden tallenteisiin että oli unohtanut Reimasta kokonaan. Sandra nyökkäsi ja käveli ulos huoneesta. Pian Sanda saapui takaisin vierellään lyhythiuksinen mies, joka oli häntä päätä pidempi. Reima oli pukeutunut sotilas housuihin ja paksuun talvitakkiin. Hänen ison vielä kylmästä punoittavan nenänsä alla oli tuuhea parta. "Henri Aho." "Reima Ahjokivi." Henri kätteli Reimaa, joka istui tuoliin häntä vastapäätä samalla kun Sandra sulki oven jättäen heidät kahden kesken. "Suosittelen että otat tuon takin pois. Täällä ei ole yhtä kylmä kuin ulkona." Reima nyökkäsi ja riisui takkinsa irrottamatta katsettaan hänestä. Henri näpytteli hetken tietokoneellaan etsien heidän tietonsa liittyen uusnatsien toimintaan lähialueella. Henri pani merkille kuinka Reima hieroi kämmentään lakkaamatta. "Mitä kädellenne tapahtui?" Reima lopetti kämmenensä hieromisen paljastaen pienen pistohaavan suonen kohdalla. "Joku typerys törmäsi minuun kun olin matkalla tänne ja pisti jollain kättäni." Reima vastasi välinpitämättömän kuuloisena. Sitten hän nojautui eteenpäin ja kysyi. "Miksi ihmeessä sinä halusit minut tänne?" "Sinä tiedät vallan hyvin miksi minä halusin sinut tänne." Henri vastasi rauhallisesti. "Sinun kulkueesi mukana oli viisi miestä jotka hyökkäsivät valtion asiamiesten kimppuun. kiellätkö tämän?" "En." Reima vastasi hitaasti. "Miesten ei ole aiemmin tiedetty osallistuneen Uusnatsi marsseihin tai vastaavaan eivätkä he olleet myöskään ilmoittaneet liittyvänsä teidän kulkueeseen mutta olivat mukana kulkueessa siitä huolimatta. mitä tapahtui?" Reima istui hetken hiljaa nieleskellen ennen kuin vastasi. "He saapuivat päämajallemme kun olimme valmistautumassa marssiin. He ilmoittivat että eivät olleet ehtineet ilmoittautumaan mutta halusivat mukaan joten minä suostuin." Henri nyökkäsi ja oli sitten hetken hiljaa katsoen tietokoneelta lisätietoja. "Teidän kulkueenne reitti oli suunniteltu monta viikkoa etukäteen ja se ei kulkenut läheltäkään tätä rakennusta mutta sinä muutit sen viime hetkellä. Miksi?" Henri näki kuinka Reima alkoi hikoilemaan voimakkaasti. "Minusta se oli parempi reitti." Reima vastasi. Hänen nenänsä ei ollut enää ainoa punastunut kohta hänen kasvoissaan. "Uusnatsien toiminta on kielletty aiemminkin. Te ette ole tehneet pitkään aikaan mitään vakavaa mutta nyt." Henri piti pienen tauon ja hymyili hieman Reimalle. "Niiden viiden suorittaman hyökkäyksen aikana kahta vartijaamme ammuttiin. Toinen heistä on yhä sairaalassa haavojensa takia. On lähes varmaa että Uusnatsien toiminta kielletään kokonaan. Mehän tiedämme etteivät hyökkääjät olleet Uusnatseja ja voisimme ehkä auttaa, mutta et ole antanut minulle mitään syytä siihen." Henri

hymyili jälleen toivoen saavansa Reiman puhumaan. Reima yski kovaa peittäen suunsa kädellään. "En voi puhua enempää." Reima kuiskasi enemmän itselleen kuin hänelle. "Mitä tarkoitat?" Henri kysyi jännittyen. Reima yski jälleen entistä voimakkaammin ja Henri näki kuinka hänen kätensä haava alkoi vuotamaan verta. Reima nousi seisomaan tärysten ja katsoi suoraan Henriin, Reiman silmät olivat verenpunaiset. "Tämä kuulustelu on päättynyt. minä haluan lähteä." Reima sanoi yskien taas samalla kun Henri nousi järkyttyneenä seisomaan. "Vai aiotteko vangita minut?" Reima sanoi lähtien kävelemään kohti ovea. "Mikä helvetti minun kättäni vaivaa." Reima puhui itsekseen kun veri alkoi valumaan voimakkaammin samalla kun hän tarttui kiinni oven kahvaan. "Älkää menkö. Te ette ole kunnossa!" Henri kiersi nopeasti pöydän ympäri samalla kun Reima avasi oven ja kääntyi ympäri. "Köh mitä köh tarkoitat?" Reima yski verta jota lennähti Henrin päälle. Henri ja Reima jakoivat järkyttyneen katseen kun Reiman jalat pettivät ja hän romahti takaperin lattialle yskien verta kasvoilleen. Henri säntäsi Reiman luokse huutaen samalla apua. Viereisistä huoneista astui ulos ihmisiä, jotka huusivat kauhuissaan nähdessään mitä tapahtui. Henrin kädet värjäytyivät punaisiksi Reiman verestä kun hän käänsi yskivää Reimaa kyljelleen jotta tämä saisi veren pois suustaan. Päämajan lääkärit juoksivat käytävää pitkin Reiman luokse ja Henri väistyi heidän tieltään. Hän ei voinut tehdä muuta kuin katsoa järkyttyneenä Reimaa joka tärisi hallitsemattomasti lääkärien yrittäessä pitää häntä aloillaan. "Mitä hänelle tapahtui?" Yksi lääkäreistä kysyi järkyttyneenä. "En, en tiedä. Hän alkoi yskimään voimakkaasti ja kaatui maahan." Henri vastasi. Hänen äänensä tärisi lähes yhtä paljon kuin hänen kehonsa. Lääkärit yrittivät epätoivoisesti keksiä, mistä Reiman yllättävä verenvuoto johtui samalla kun tämän kasvot alkoivat sinertää hapen puutteesta. Reiman pää kääntyi Henriä kohti ja hänen katseensa viuhtoi ympäriinsä. Henri ei kyennyt tekemään muuta kuin tuijottamaan miehen punaisia silmiä kunnes tämä yhtäkkiä lopetti liikkumisen kokonaan ja hänen päänsä notkahti taakse. "Hän on kuollut." Yksi lääkäreistä totesi. Henri kirosi. Hän nojasi seinää vasten yrittäen rauhoittua. "Viekää hänet sairaala osastolle ja selvittäkää mikä ihme aiheutti tuon." Henri ei osannut päättää mitä tekisi mutta vilkaisi sitten taas Reiman silmiä ja tajusi. Hän lähti kävelemään nopeasti väkijoukon läpi tärysten yhä hieman järkytyksestä. Ihmiset väistyivät hänen tieltään mutta väkijoukon seassa seisova Sandra huusi hänen peräänsä kysymyksen. "Henri minne olet menossa?" Hän ei vastannut vaan jatkoi kävelyä kiihdyttäen askeliaan heti kun pääsi kulman taakse. Hän pysähtyi rautaisen oven eteen, jonka molemmilla puolilla seisoj aseistautunut vartija. Hän asetti kätensä oven vieressä olevalle ruudulle ja se vetäytyi sisälle seinään heti kun hänen henkilöllisyytensä oli varmistettu. Henri käveli tyhjien sellien ohi tärysten yhä muttei enää järkytyksestä vaan vihasta. Hän etsi oikean sellin ja pysähtyi sen kohdalle. Gustav tuijotti häntä verenpunaisilla silmillään punkaltaan lasin takaa. "Miksi sinä häiritset rauhaani tällä kertaa?" Gustav kysyi huvittuneen kuuloisena. "Luokseni tuli tänään mies kuulusteltavaksi. Hän oli auttanut niitä Uusnatsi ystäviäsi." Gustav kohotti kulmiaan kiinnostuneen näköisenä. "Hänen silmänsä muuttuivat punaisiksi. Kuten sinun silmäsi ovat nyt." Henri tärisi vihasta. Gustav alkoi hitaasti hymyilevään.. "Hän tukehtui omaan vereensä minuutteja sen jälkeen mutta sinä olet yhä elossa. Mitä tämä on!" Henri huusi raivoissaan ja Gustav alkoi nauramaan mielipuolisesti. "Sinä et tiedä mitään enkä minä tule mitään kertomaan." Hän vastasi nauraen yhä. "Sitten sinä et pääse täältä milloinkaan vaan kuolet tähän selliin. Gustav lopetti nauramisen mutta vastasi samaan aikaan huvittuneen ja varman kuuloisena. "Voi kyllä minä pääsen. Te voitte vihata minua vaikka kuinka ja vastustaa sitä vaikka kuinka mutta lopulta te tulette aukaisemaan tuon lasioven ja päästämään minut ulos. Ja minä tulen elämään kun te kaikki kuulette." Gustav alkoi taas nauramaan ja Henri löi lasiseinää raivoissaan. Se oli ainoa asia, joka erotti hänet ja tuon

mielipuolen toisistaan. Hän kirosi ja lähti kävelemään takaisin huoneeseensa Gustavin naurun kaikuessa käytävällä.